

NY VERDEN kampen for åndelig og moralsk opprustning

NORGE NUMMER EN ?

"Norge er en klar nummer én når det gjelder innsats for menneskerettigheter," sier Elie Wiesel. Også når det gjelder u-hjelp ligger vi nær toppen. Det er grunn til å takke de mange norske som går i bresjen med selvoppofrende innsats på disse feltene.

Vi ligger også nær toppen når det gjelder levestandard og forbruk. En ensom LO-demonstrant mot julehandel på søndager fastslo at det skal mye til for å holde nordmenn borte fra mammon.

Vi er et motsetningenes folk. For ikke mange uker siden samlet vi inn over 100 mill. kroner til Kirkens Nødhjelp på én søndag. Men det som preger oss her i landet, er "veletablert ensomhet", hevder lederen for Fransiskus-hjelpen i Oslo.

Viktigere enn hva vi gir eller hva vi har, er hva som kommer først i vårt liv.

Julen skal være gledens fest. Er det plass for glede i en verden preget av døende skoger, forgiftete elver, økende vold, og redde mennesker?

"Gjennom de fagre riker på jorden, går vi til Paradis med sang," heter det i salmen. Hvis dette ikke skal være virkelighetsflukt, må det være en helt annen dimensjon det dreier seg om, levendegjort ved kjærlighet, tilgivelse, forsakelse, fornyelse. Og ved barnet i krybben som uttrykk for Guds identifikasjon med en lidende menneskehet.

Vi skal ikke være redde. Det finnes en Skaper som bryr seg om oss og vil vise vei. Hvis vi hører på ham.

Vi ønsker våre lesere en god helg og

GODT NYTT ÅR!

DEN SKARPE EGGEN

Alec Smith, som nå er vendt tilbake til jobben som feltprest i Zimbabwes hær, ble intervjuet på norsk TV før dagsrevyen 5. desember. I 25 minutter fortalte han om forsoningen som har funnet sted mellom rasene i Zimbabwe, og grunnlaget for den.

Ekteparet Alec og Elisabeth Smith tilbrakte et år i Norden. Interessen for Alecs budskap har vært stor, i media, hos politikere og hos dem som er spesielt interessert i det sørlige Afrika. En student på vei inn i diplomatiet sa det slik: "Jeg vil gjerne vite mer om hvorfor Zimbabwe synes å lykkes der andre afrikanske land feiler."

Det er en gjennomgripende kristen omvendelse Alec snakker om. Han fremhever frigjøring fra fordommer, likegyldighet og hat hos en rekke enkeltpersoner på begge sider i Zimbabwe-konflikten som et viktig bidrag til fredsslutningen i 1980. Og han siterer medlemmer av Mugabes regjering og internasjonale Afrika-eksperter som bekrefter Moralsk Opprustnings rolle i frigjøringsprosessen.

- Hvordan forklarer du Nordens gjensvar til et så utfordrende budskap?

- Det skyldes vel at min personlige historie er en levende erfaring og ikke teori. Hva Zimbabwes utvikling angår, bekreftes det jeg sier av kjente internasjonale publikasjoner. Og det stemmer med utsagn fra nordmenn som har arbeidet i Zimbabwe. Dessuten har folk et tydelig behov for å få bekreftet at konstruktive løsninger er mulige i vår tid, og de er villige til å akseptere at de krever noe av det enkelte menneske.

Da Alec og Elisabeth bestemte seg for å tilbringe 1986 i Norge, tenkte de blant annet på at barna burde lære morens språk og fedreland bedre å kjenne. På det tids-

punkt visste ingen at Alecs bok "Nå kaller jeg ham bror" skulle utgis på tre nordiske språk i løpet av året, i tillegg til det norske, og at Alec stadig skulle være på farten i Norge, Sverige, Finland og Danmark.

Kirkens-holdning

Forståelsen i Norden av forholdene i det sørlige Afrika er overraskende god, sier Alec. Langt bedre enn i USA, for eksempel. Det gjelder også innen kirken. Men å se problemene er noe annet enn å innse hva som skal til for å løse dem. Her mener Alec at kirken kunne bidra mer. Og dette bidraget, eller mangelen på bidrag, har å gjøre med kirkens forhold til kjernen i sitt eget evangelium.

- Har du eksempler?

- I Rhodesia (nå Zimbabwe) måtte vi gjennom en læreprosess. Som individer, som gruppe og som nasjon. En personlig omvendelse åpnet mine øyne for realitetene omkring meg. Men så kom en periode da kristne måtte lære å arbeide sammen og å leve etter Guds ledelse. Det betydde å være ærlige med hverandre, og mer lydhøre for tanker som Gud kunne gi. I praksis førte det til en serie avgjørende fremskritt. Vi kunne så lett ha gått glipp av mange av dem.

Omsorg for hverandre er en forutsetning for skapende ærlighet. Ærlighet kan også være destruktiv. Det er viktig å se forskjellen. Men alt dette kan en lese om i boken min.

En engelskmann i gruppen pleide å si: "When in doubt, change people." Når du ikke vet hvordan du skal komme videre, kan du alltid vise omsorg for menneskene omkring deg. Du må øse av livets kilde. At "det kommer til deg idet du gir det til andre", er en nøkkel. Du er bare en kran som er forbundet med vannreservoaret. Selve kranen inneholder knapt en halv kopp vann.

Paulus fremhevet kjærlighetens frukter som det viktigste. I Johannes Åpenbaring bebreides menighetene at de har forlatt sin første kjærlighet. Frank Buchmans verdensengasjement, for å ta det som eksempel, var alltid forbundet med den en-

INGEN BLE LURT

Den 9. desember var foreløpig siste forestilling av den nordiske ungdomsrevyen "Hvem narres" i Norge. Et besøk i Nord-Norge til våren er mulig. I det følgende bringer vi nytt fra forestillingene i Oslo-området og i Bergen.

"Ingen ble lurt i Stovner Amfi" var overskriften den 21/11 i "Akers Avis/Groruddalens Budstikke". I anmeldelsen av "Hvem narres", den nordiske ungdomsrevyen, skrev avisen bl.a.: "Sjelden ser man en så dyktig fremført amatørrevy. Sjelden hører man så velskrevne tekster. Dansenummerne var estetiske, og samtidig så enkle at danserne kunne gjøre dem skikkelig. Et godt band laget lydbildet variert, spennende og riktig."

Den første av de fire oppførelsene på Stovner var en skoleforestilling for Stovner videregående. Etterpå gikk revydeltagere to og to inn i klassene for å diskutere ideene i revyen med elevene.

På Ski videregående var revyen kl. 8.30 om morgenen opptakten til en tema-dag ommiljøet i skolen. Revy-truppen delte seg igjen i grupper og tilbragte resten av dagen med de vel 600 elevene. En religionslærer kommenterte: "Ettersom troens og kristendomsundervisningens autoritet er blitt svekket, er begrunnelsen for mor og etikk blitt mere uklar. I denne forbindelse var revyens bidrag en hjelp."

Etter en kjøretur over Hardangervidda med revyens buss (en gammel men god melke-

keltes indre helbredelse. Kirken bør være opptatt av hva som skjer i det sørlige Afrika. Men hvis en glemmer den enkeltes samvittighetsnød og behovene for dem, en skal være hyrde for, vil lite oppnås. Den enkelte vil da være bundet av sine uløste problemer.

Jeg ser MRA som en surdeig i kirken. Kjernen er evangeliets klareste utfordring og budskapets skarpe egg. Der koster det å leve.

rute fra Kristiansand) og fire personbiler, var en skoleforestilling for Lærershøgskolen opptakten i Bergen. Neste dag hadde to folkehøgskoler gått sammen om å bestille en forestilling, hvor Bergensavisen "Dagen"s anmelder var til stede. Han skriver bl.a.: "Dessertgenerasjonen. Ungdom som ikke er villig til å ta ansvar, tjene, ofre, forsake. Innvendingene reises ofte, og kanskje har kritikerne mye rett. Men ikke alltid. Det beviser en nordisk revygruppe som nå er på besøk i Bergen."

"Den røde tråden gjennom hele revyen er vissheten om at det tross alt finnes et håp. Lykkes så revyen med sine ambisiøse intensjoner og den vanskelige balansegangen med å reise viktige spørsmål uten at det blir platt og banalt? Ja, vil vi si. Revyen virker troverdig. Den gir ikke lettvinte løsninger og ferdigtygde svar."

Mellom forestillingene ble det tid til å møte og høre fra kjente Bergens-personligheter, som fengselspresten Kjell Grønner og journalisten og popsangeren Rune Larsen. Beretningene om deres tro og samfunnsengasjement var både utfordrende og inspirerende.

To videre forestillinger fant sted 5. og 9. desember på Studentsentret i Bergen og på Verftet, en nedlagt sardinfabrikk som er blitt omgjort til teater/musikk/kultursentrum for ungdom. Til stede var en fargerik forsamling, fra rektor på musikkonservatoriet til revy-sjefen for Bergens student-uke -87.

Samme kveld ble utstyret (3-4 tonn) pakket inn i bussen, og neste morgen gikk turen tilbake til Oslo. Her sto fire dager til disposisjon for planlegging av en nyttårsleir (28/12-3/1) på Valdres folkehøgskole, hvor mange av dem som vil vite mer om revyens budskap er invitert. I innbydelsen heter det bl.a.: "Vi vil så gjerne gjøre noe, men hvordan kommer vi fra ønsketenkning til et aktivt og varig engasjement? Gjennom fem dager vil hovedtemaet 'Stopp verden, vi vil på' - veien fra ego-tripen til kunsten å tjene - bli belyst fra forskjellige vinkler."

Etter nyttår blir de første forestillingene i Arvika og Karlstad fulgt av en hel måned i Göteborg.

LÆRETID

"Ny verden" har spurt noen av deltakerne i "Hvem Narres" hva de har lært i høst.

- Om seg selv i forhold til andre

- Mitt bilde av meg selv har vært noe feilaktig. Jeg trodde jeg var meget selvstendig. Men jeg er temmelig bundet av autoritet. Særlig nære venner har stor innflytelse på meg.

- Min livsvei har forandret retning. Jeg vil være uavhengig, men lærer å samarbeide. Jeg er en enslig ulv, men prøver å være en god venn. Jeg er fortsatt bitter, men lærer å tilgi. Jeg trodde jeg var proff med teater, men lærer mye nytt.

- Jeg har forstått hvordan jeg har behandlet familien min. Og jeg har mistet en del fordommer. Ting som virket umulige, er blitt mulige. Det har blitt mange bønnesvar.

- Jeg har lært å sette meg inn i andres måte å tenke på gjennom det praktiske samarbeidet. Vi lærer å ha omtanke for hverandre. Jeg er gladere og piggere enn før, fordi jeg føler meg trygg på at jeg er der Gud vil ha meg.

- Om frustrasjon og glede

- Jeg har vært forbausende mye glad i høst. Du kan styre humøret ditt mer enn du tror. Når du kommer til et visst punkt, kan du gå opp eller ned. Jeg lærer å velge å gå opp.

- Jeg har lært å legge bort frustrasjoner og arbeide med oppgavene foran meg.

- Engasjement og desillusjon ligger tett opp til hverandre. Jeg er opptatt av å finne noe som bærer over bølgedalene. Det har blitt store forandringer denne høsten. Da jeg selv sa nei til alkohol, hadde jeg vanskelig for å godta at venner kom med andre standpunkter. Nå lærer jeg å være mere ydmyk, ikke så kategorisk. Samtidig synes jeg det er lettere å si fra hva jeg selv mener og føler.

- Jeg har lært noe om å veige ansvar foran alt det andre jeg kan få lyst på.

sakset

Det er livsviktig å erobre en annen og mer helhetlig type kunnskap om virkeligheten. Den rasjonelle materialisme er ikke bare en ensidig kunnskap, men en ensidig kunnskap om de fundamentale materielle forutsetninger for livet på jorden; denne kunnskap har sin skyggeside i sin uvitenhet om de fundamentale åndelige forutsetninger for livet på jorden. Og når en slik ensidig kunnskap anvendes på jorden - særlig innenfor områder som fysikk og biologi - kan den lede til ødeleggelse og til og med utslettelse av jordisk liv.

Vår menneskelige utfordring består derfor i å anvende den individuelle frihet og den moderne fornuft vi har erobret, til å nå frem til en kunnskapstype som forener religion og vitenskap i en høyere syntese.

Kaj Skagen i "Arken", Nr. 2, 1986

Det beste som har hendt norsk helsevesen de senere årene, er at helsebudsjettet sprekker.

Verdens helseorganisasjon definerer helse som en tilstand av absolutt velvære uten noen forstyrrende faktorer, fysisk eller psykisk. Men å bygge et helsevesen på dette er en utopi. Vi befinner oss i en reell krise i årene som kommer, dersom vi ikke greier å stikke hull på forventningsballongen. ...

Det vi egentlig trenger, er å leve et liv i fellesskap med andre mennesker og forvente omsorg og respekt ut fra det menneskeverd hver enkelt har, uansett funksjonsdyktighet. Dersom et menneske ikke får dekket disse primære behov, nyt-

ter det lite å pøse på med raffinert medisinsk behandling.

Professor Inge Lønning, formann i et offentlig oppnevnte helseprioriteringsutvalg, i Stavanger Kirkeakademi

Det er et positivt trekk at politikere i Norge har funnet en omgangsform som trosser ideologiske motsetninger, uansett synet på måten samfunnet bør styres på. Det norske storting oppviser sterke nok motsetninger i debattene, men noen "polsk" riksdag er det aldri, og bak kulissene skyver menneskelig vennskap de politiske motsetninger til side. Akkurat dette må vi ha lov å koste på oss litt stolthet over, men jeg er redd for at det på langt nær oppveier de negative trekkene. ... I norsk hverdag mangler mye på at vi ter oss som en kulturnasjon.

Jacob R. Kuhnle, Bergens Tidende 10. 12.86

Til min 50-års dag sendte Peter Howard (engelsk journalist og MRA-leder) meg følgende telegram: "Ikke noe annenrangs, ikke noe trygt, ikke noe bløtaktig og ikke noe halvgjort. Et alminnelig menneske ledet av Gud er en enestående begavelse."

Jeg feiret dagen i Norge, hvor det gjøres mye ut av slike jubileer, og jeg mottok mange hyggelige og smigrende hilser. Men den jeg husker, er Peter Howards. Den inneholdt en visjon for meg men også en utfordring som var både skarp og ubehagelig. Samtidig visste jeg at avsenderen selv tok utfordringen på alvor.

Som han en gang sa: "Jeg er bare et gammelt krus og jeg vil så gjerne befordre noen få dråper av livets vann, så rent som mulig, til tørste lepper og inntørkede liv."

Fra Alan Thornhills nye bok "Best of Friends", Marshall Pickering Forlag, London.

NY VERDEN vil fremme en kristen revolusjon, som forandrer både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Guds ledelse.

Utgiver: Moralsk Opprustning, Postboks 3018 — Elisenberg, 0207 Oslo 2.
Tlf. 44 64 78. Postgiro 5 12 57 94. Bankgiro 6030.05.08831.

Ansvarlig: Jens J. Wilhelmsen.